

## 1. Het heilige moment op de berg

Dit heilige moment op de berg, als Jezus wordt verheerlijkt, is ongetwijfeld het meest hemelse moment geweest in al die jaren dat de Here Jezus op aarde was. Het is een uitzonderlijk moment, ongelooflijk indrukwekkend. Je kunt het vergelijken met de doop van Jezus in de Jordaan. Ook dan klinkt de stem van Zijn Vader, en ook dan zegt God: 'Dit is Mijn geliefde Zoon.' Maar hier, op de berg, gaat het verder. Hier blijft God de Vader niet op afstand, nee, er staat dat een wolk Jezus en Mozes en Elia overschaduwt. En als dat gebeurt klinkt die stem van God, uit de wolk. Die wolk duidt op de aanwezigheid van God. Zoals de HERE ook in de wolk neerdaalde op de berg Sinaï om daar met Mozes te spreken. Dus wat gebeurt er hier? God de Zoon klimt op een hoge berg, en God de Vader daalt neer in een wolk. Geen wonder dat Jezus gaat stralen. Vers 3: 'En Zijn kleren werden blinkend, zeer wit, als sneeuw, zo wit als geen wolbewerker op aarde ze kan maken.' Met recht kun je dit een hemels moment noemen. Zélf op het moment dat Jezus gedoopt wordt in de Jordaan, gaan Zijn kleren niet blinken en stralen, maar hier wél.

Bovendien zijn er opeens die twee gestalten, mensen die al eeuwenlang in de hemel leven, in de nabijheid van God: Mozes en Elia. Samen vertegenwoordigen zij het volk van God uit het Oude Testament. Mozes: door hem heeft God de tora gegeven, de wet. En Elia: hij wordt gezien als de belangrijkste profeet. 'De wet en de profeten', zo wordt het Oude Testament vaak genoemd door Jezus. Mozes en Elia, ze vertegenwoordigen Israël, het volk van Gods verbond. En hier vertegenwoordigen ze ook al Gods kinderen die al Thuis gekomen zijn, Thuis in de hemel, bij God. Het volk van God dat de strijd al achter de rug heeft, Gods volk dat heeft overwonnen.

Lukas vertelt er iets bij. Hij schrijft in Lukas 9: 31: 'Mozes en Elia verschenen in heerlijkheid en spraken met Jezus over Zijn heengaan, dat Hij zou volbrengen in Jeruzalem.' Dus de Here God stuurt deze twee dienaren naar Jezus toe om met Hem te spreken over Zijn lijden en Zijn sterven, over het kruis en over Zijn dood. God stuurt hen om Jezus te bemoedigen. Wat een liefde van de Vader proef je daarin, Hij wist hoe zwaar het zou worden voor Zijn Zoon. Hij wist dat Jezus bemoediging nodig had. Daarom past dit bijbelgedeelte zo goed bij het begin van de lijdenstijd. Jezus gaat op weg naar Jeruzalem. En Zijn Vader geeft Hem kracht.

Het gebeurt op een 'hoge berg', schrijft Markus in vers 2. Welke berg is dat?

Traditioneel wordt de Tabor aange-wezen, in Galilea. Maar veel meer voor de hand ligt de Hermon (*foto hiernaast*), helemaal in het noorden, waar nu het drielandenpunt is van Syrië, Libanon en Israël. Want de



geschiedenis hiervóór speelt zich af in Caesarea Filippi, en dat is bijna aan de voet van de Hermon. De Hermon is de hoogste berg in de wijde omgeving, een groot deel van het jaar ligt er sneeuw. En daar, op die hoge berg, wordt Jezus bemoedigd door Mozes en Elia. Daar, op die hoge berg, komen Vader en Zoon bij elkaar. Er zijn drie getuigen bij: Petrus, Jakobus en Johannes. Het gebeurt weleens vaker dat Jezus hen meeneemt, als enigen van de twaalf discipelen. Toen het dochtertje van Jaïrus gestorven was, mochten zij mee, het huis is, en zij mochten er getuige van zijn dat het meisje weer opstond uit de dood. Later, in de Hof van Gethsemane, zullen deze drie leerlingen met Jezus mee mogen als Hij Zich terugtrekt voor gebed. Drie getuigen, dat is niet toevallig. In Deuteronomium 19: 15 staat dat op de verklaring van twee of drie getuigen een zaak vast zal staan. Dat wil zeggen: voor een rechtbank zijn twee of drie getuigen nodig. Als die hetzelfde verklaren, dan geldt dat als overtuigend bewijs. Hier zijn drie getuigen. Later zal Petrus inderdaad over deze gebeurtenis

getuigen. Hij zal er over schrijven in zijn tweede rondzendbrief, we hebben dat gehoord aan het begin van de dienst.

Voor deze drie mensen is het volstrekt overweldigend, wat er gebeurt. Petrus zegt in vers 5: 'Rabbi, het is goed dat wij hier zijn; en laten wij drie tenten maken, voor U één en voor Mozes één en voor Elia één.' En dan schrijft Markus erbij: 'Hij wist namelijk niet wat hij zei, want zij waren zeer bevreesd.'

Je voelt wel aan: Petrus wil het vasthouden, dit moment. Hij wil Jezus en Mozes en Elia gastvrijheid verlenen. Ze moeten hier een poosje blijven. Niet weggaan! 'Ik maak wel een paar tenten, Here Jezus!' Natuurlijk, dat is volkomen onrealistisch. Hemelse gestalten laten zich niet opsluiten in een tent. Maar het gevoel dat er achter zit, misschien herken je daar wel iets van. Als je een héél mooi moment met God meemaakt, dan wil je dat vasthouden. Denk maar eens even terug: heb jij weleens momenten in je leven gehad, dat God héél dichtbij was, dat je voor je gevoel bijna Zijn hand kon pakken? Misschien in een kerkdienst, of op een christelijke conferentie. Misschien op een christelijk vakantiecamp, of een jeugdweekend. Misschien toen je belijdenis deed. Misschien tijdens een Avondmaalsviering. Misschien tijdens het zingen in een heel grote samenkomst. Of misschien heb je ooit een visioen gehad of een heel bijzondere droom. Misschien ben je ooit bijna of zelfs helemaal dood geweest en heb je een blik mogen werpen in de hemelse heerlijkheid.

Er kunnen momenten in je leven zijn dat je zó dicht bij God bent. Of beter gezegd: dat God zo dicht bij jou is. En dan wil je dat zo graag vasthouden. Dit mag niet meer veranderen! 'Rabbi, het is goed dat wij hier zijn; en laten wij drie tenten maken, voor U één en voor Mozes één en voor Elia één.'

## 2. De doffe ellende in het dal

Maar dan, opeens, is de wolk weg. En Mozes en Elia, ze zijn ook weg. Vers 8: 'En plotseling, terwijl zij om zich heen keken, zagen zij niemand meer bij zich dan Jezus alleen.' Vorige week zag ik die woorden staan boven een rouwadvertentie. 'Zij zag niemand anders dan Jezus alleen.' Dat vond ik ontroerend. Zo kan het gaan in je leven, dat álles wegvalt, maar Jezus blijft over. En als je dan alleen nog Jezus ziet, dan ben je een gezegend mens. Samen met Hem gaan ze weer naar beneden. Markus schrijft in vers 9: 'En toen zij van de berg *afdaalden*, gebood Hij hun dat zij niemand vertellen zouden wat zij gezien hadden, voordat de Zoon des mensen uit de doden zou zijn opgestaan.' Afdalen, daar zit het woord 'dal' in. Van de berg naar het dal. En dat is hier niet alleen léterlijk zo, maar ook gééstelijk. Want wat gebeurt er? Vers 14: 'En toen Hij bij de discipelen gekomen was, zag Hij een grote menigte om hen heen en enige schriftgeleerden, die met hen aan het redetwisten waren.' Jezus en Zijn drie leerlingen, ze komen uit die hemelse heerlijkheid, uit de volmaakte, serene rust op de berg. En waar komen ze in terecht? In een ordinaire ruzie. Een paar schriftgeleerden, ze staan te ruziën met de andere negen discipelen. En waar gaat het over? Wat is er aan de hand? Er is een vader, die met zijn zoon naar de negen discipelen toegekomen is. Hij heeft het gesmeekt: 'Help ons! Mijn jongen wordt getergd door een boze geest. Het is een demon die aanvallen van epilepsie veroorzaakt. En hij doet dat precies op gevaarlijke momenten, als de jongen daardoor in het vuur valt of in het water. De boze geest probeert hem te doden. Help ons, help ons! Bevrijd mijn zoon!'

Maar wat de negen discipelen ook proberen, het lukt niet... En dat terwijl er een hele massa mensen staat toe te kijken. Het is één grote afgang. En dan zijn die schriftgeleerden er als de kippen bij, om de discipelen te bespotten en te zeggen: 'Zie je wel? Er klopt niets van wat jullie zeggen! Jezus misleidt jullie! Anders hadden jullie toch wel de kracht om die boze geest uit te drijven? Kijk nou zelf: jullie kunnen niets!' De discipelen, ze moeten zich verdedigen, en ze willen Jezus verdedigen, maar ze staan met lege handen, want inderdaad: ze falen. Die boze geest krijgen ze niet weg.

En dat is wat Jezus aantreft, beneden in het dal: Zijn discipelen die tekort schieten. Later zal Hij hun uitleggen wat ze hadden moeten doen: bidden en vasten. Dat is het enige. Boze geesten laten zich niet verdrijven met allerlei rituelen en allerlei

voorwerpen, ze reageren niet op bezwerings of speciale formules. Boze geesten krijg je maar op één manier weg: door te bidden en te vasten. Maar blijkbaar doen de discipelen dat niet. Ze zoeken de oplossing in andere dingen, en ze falen. Zó treft Jezus hen aan, met daartegenover die schriftgeleerden die ruzie zoeken en een menigte die staat toe te kijken.

Als Jezus er is, opeens, dan schrikken de mensen. Ze stonden te bekvechten over Jezus, en opeens is Hij er zelf! Vers 15: 'En meteen toen heel de menigte Hem zag, waren zij ontdaan, en zij snelden naar Hem toe en begroetten Hem.' Alsof je op de middelbare school door de gang loopt, en hardop geef je áf op één van de leraren. En dan kijk je om: oei... daar stáát hij! En dan breekt het zweet je uit en je zegt snel: 'Goeiemorgen, mijnheer De Jong!'

Jezus, Hij hoort de ruzie. Hij proeft de verachting van Hem en van Zijn discipelen. Hij ziet hoe Zijn leerlingen falen. En Hij ziet die jongen, die zo gepijnigd wordt door de duivel. Hij ziet die wanhopige vader. Hij wordt begroet op een schijnheilige manier. En Jezus, die nét, nét van die hemelse berg komt, zucht in vers 19: 'O ongelovig geslacht, hoelang zal Ik nog bij u zijn? Hoelang zal Ik u nog verdragen? Breng hem bij Mij.'

Dit is één van die momenten in het Evangelie dat je Jezus als het ware récht in Zijn hart kijkt. En je beseft hoe zwaar dit voor Hem geweest moet zijn. Dat enorme contrast tussen de volmaakte wereld daarboven, de hemelse vrede, en hier de aardse ellende, waar de duivel het voor het zeggen lijkt te hebben. Dit moment in het Evangelie maakt zó duidelijk wat Jezus voor ons heeft gedaan! Voor ons daalde Hij neer! Voor ons kwam Hij wonen op deze aarde, bezet gebied, waar de demonen rondwaren. Hij daalde van de berg af, staat er in vers 9. En inderdaad, zó daalde Hij af uit de hemel om hier op aarde redding te brengen. Omdat wij anders reddeloos verloren zouden zijn.

### 3. Wat een tegenstelling, tussen de berg en het dal...

Wat een tegenstelling, tussen de berg en het dal... En het bijzondere is: ook Mozes en Elia hebben dat meegemaakt. Mozes was op de berg Sinaï, samen met God. God sprak met hem als met een vriend, staat er in Exodus 33: 11. God Zelf maakt voor hem twee stenen platen, twee stenen tafelen, en God Zelf schrijft daarin de Tien geboden. Maar als Mozes dan van de berg afkomt, in het dal, dan heeft het volk beneden een gouden kalf gemaakt. En dát is wat Mozes ziet: de dans om het gouden kalf. Woedend smijt hij de twee stenen tafelen kapot. Wat een contrast: de berg en het dal...

En Elia, hij is op de berg Karmel. In opdracht van God nodigt hij daar het hele volk Israël uit, en de 450 profeten van Baäl, de afgod. Er worden twee altaren gemaakt: één van de HERE en één voor Baäl. Er worden twee offers gebracht, op elk altaar één. En dan is de vraag: welke God antwoordt met vuur? De 450 profeten van Baäl doen álles wat ze kunnen. Ze roepen, ze schreeuwen: 'Baäl, antwoord ons!' Maar er gebeurt niets. En dan, als Elia gaat bidden, dan schiet het vuur uit de hemel en het héle offer en het héle altaar, alles, alles wordt verteerd. Het volk is diep onder de indruk en het breekt uit in een spreekkoor: 'De HERE is God! De HERE is God!' Dat is op de berg. Maar Elia is nauwelijks weer beneden of hij krijgt een boodschap van koningin Izebel: 'Morgen om deze tijd zorg ik dat je dood bent.' En Elia vlucht, de woestijn in, de eenzaamheid in. En van die geweldige piekervaring op de berg is niet over, helemaal niets...

Mozes en Elia, ze hebben er ongetwijfeld over gesproken met Jezus. Over de hoge bergen en de diepe dalen... En vooral hoe de HERE trouw gebleven is, hoe Hij meeding, de diepte in, het dal in. Ze hebben ervan getuigd, hoe trouw de Vader is, en hoe groot Zijn liefde is. En Jezus, natuurlijk, Jezus wist het, als geen ander. Misschien is het ook wel de ervaring van jouw leven. Die geweldige momenten, de bergen. Maar daarna: het dal. In het klein heb je het misschien wel elke week, als het na de zondag weer maandag wordt. En het kan ook in het groot plaatsvinden. Er kunnen die momenten zijn, waar ik het net over had, momenten dat je als het ware bijna Gods hand kunt vastpakken. En dan, daarna, misschien wel metéén daarna, val je in een gat. Je daalt af naar een dal, misschien wel een heel diep dal. En het lijkt alsof de ervaring op de berg verdwenen is. Het lijkt alsof er niets van overblijft...

Afgelopen zondag waren we samen met Jezus op de berg, toen we hier in de kerk het Avondmaal vierden. Het deed me veel. 's Morgens de lezing over de storm op het meer. Ik kom uit een schippersfamilie, en bij ons ging het vaak over storm. Want storm is gevaarlijk, zeker voor wie vaart, op zee of op de rivieren. Bij ons thuis hadden ze een diepe lading, die liederen over storm, zoals we dat vorige week ook zongen: 'Ruwe stormen mogen woeden, alles om mij heen zij nacht, God, mijn God, blijft mij behoeden, God houdt voor mijn heil de wacht.' Bij de begrafenis van mijn vader hebben we het gezongen. En we zongen het vorige week, en het deed me heel veel. Ook ik was op de berg met Jezus.

Twee dagen later, op dinsdagavond, zat ik in de trein. Ik had een mooie ontmoeting gehad in Den Haag, en om elf uur vertrok de trein van Den Haag Hollands Spoor. Na een paar minuten remde de trein, heel hard. En toen we stilstonden werd er omgeroepen dat er trein iemand had aangereden, en dat het protocol voor aanrijdingen in werking zou treden. We moesten er rekening mee houden dat we minstens twee uur lang stil zouden staan en de trein niet zouden mogen verlaten.

Ik keek door het raam naar buiten. Daar verschenen de zwaailichten van de hulpdiensten. Mensen met zaklampen die als taak hadden om het lichaam te vinden en te bergen. Natuurlijk weet je niet wat er precies gebeurd is. Het kan een noodlottig ongeval geweest zijn, maar je weet dat het meestal anders is: meestal gaat het om iemand die bewust het einde tegemoet is gegaan. Ik dacht aan de eenzaamheid, als je wanhopig bent en in het donker naar de rails loopt. Wat moet daar veel aan vooraf gegaan zijn... een zee van ellende, misschien al zóveel jaren. Ik dacht aan de politiemensen die nu langs het spoor liepen en hun moeilijke taak moesten uitvoeren. Ik dacht aan de machinist van de trein. Wat een trauma is dat voor machinisten...

Vorig jaar kwamen we een gepensioneerde machinist tegen, in Zuid-Limburg. Hij stond daar met zijn motor op een parkeerplaats met prachtig uitzicht. Hij vertelde dat hij het zeven keer had meegemaakt: iemand voor de trein. Het had hem psychisch geknakt en het had hem zijn huwelijk gekost. Nu reed hij af en toe een ronde, daar in Zuid-Limburg, door de heuvels, om zijn hoofd leeg te maken.

Ik zat daar, in die trein in Den Haag. En ik dacht aan de familie. Wanneer zouden ze ingelicht worden? Morgen? Misschien vannacht nog? Agenten aan de deur. 'Ik heb een verdrietig bericht voor u.' Daar, in de trein, zaten om mij heen mensen gezellig te kletsen, hier en daar klonk een lachsalvo. Ik nam niemand iets kwalijk. Ach ja, we waren daar uren aan het wachten. En toch, toch klonk dat zo vreemd... En ik dacht: dit is de wereld waar we in wonen. Zondag was de berg, dit is het dal... Als je in het dal komt, zou je bijna vergeten wat er op de berg is gebeurd. Misschien geldt dat voor jou ook. Als je in het dal komt, lijkt de berg ver weg, een mooie droom, meer niet. Maar de verheerlijking op de berg staat niet voor niets in de Bijbel! Houd het vast! Twijfel in het donker niet aan wat je in het licht hebt gezien!

### 4. In deze wereld daalde Jezus af, om ons te laten opstaan

In déze wereld is Jezus *afgedaald*. God zij dank! Dát is de liefde van de Vader, die Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft. Dat is de liefde van Jezus, die ons niet in de steek laat, nooit! Ook niet in het dal. Júíst niet in het dal. Als mensen tegenvallen, als christenen falen en de boze geesten niet kunnen verjagen, als er ruzie is en ellende, vergeet het dan nooit: in déze wereld is Jezus gekomen! En in dít dal doet Hij Zijn werk.

Tegen die vader zegt Hij: 'Breng de jongen bij Mij'. De vader, hij is wanhopig. En tegelijk: toch ook hoopvol. 'Ik geloof, Here! Kom mijn ongelooft te hulp!' En wat doet Jezus? Vers 27: 'En Jezus pakte de jongen bij de hand en richtte hem op; en hij stond op.' Zie je dat? 'En hij stond op.' Opstanding uit de gevangenschap. Opstanding uit de ellende. Opstanding op weg naar Pasen! Als jij neerdaalt, van hoge berg in het diepe dal, besef het dan: Jezus is óók daar! Vergeet het niet, wat je op de berg hebt meegemaakt. En wanhoop niet in het dal. Zo lief had God de Vader ons, dat Hij Zijn eigen Zoon zond, dáár, in het dal. Zo lief had Jezus Christus ons, dat Hij ons op die plek terzijde staat. Je zult het merken. Als alles om je heen wegvalt, en je kijkt omhoog, dan zie je niemand anders dan Jezus alleen. Amen.